

Konflikten, dess orsaker och nuvarande läge.

Med anledning av att det visat sig att några av S.R.F:s medlemmar ej fullt varit insatta i orsakerna till nuvarande konflikt eller förstått vad striden gäller, ser sig styrelsen för S.R.F. föranlåten att göra följande uttalande.

Redan under förra året, då den engelska s.k. radiolagen stod inför sitt ikraftträdande, började svårigheterna för vårt yrkes utövare i Sverige. Dessförinnan hade fartygstelegrafisterna i en del rederier tolererats tämligen tillfredsställande och nödig hänsyn tagits till deras yrke.

När så rederierna genom den engelska lagens ikraftträdande sågo sig nödsakade att anställa en helt ny tjänstegrupp ombord, räknade de ut, att det skulle vara ekonomiskt fördelaktigt att använda denna yrkesgrupps medlemmar - radiotelegrafisterna - även till utförande av vanliga däcksarbeten. Telegrafisterna blevo därför å en del fartyg beordrade till att utföra snart sagt alla förekommande göromål, å en del andra åter mönstrades teleg. ombord som "radiojungmän", för att återigen å andra uppmanas att utföra messpojksyssla. I vårt avtalsförslag till Sveriges Redareförening hade vi med anledning härav - helt naturligt för resten - framhållit att telegrafist endast hade skyldighet att biträda befälhavaren med skrivgöromål vid sidan av sin tjänst som telegrafist. Dessutom hade vi beskriit att i rang räknas som jämnställda med fartygets befäl för att därmed tillförsäkra oss samma bostads- och övriga förmåner som tillkommer befälet ombord. Redan vid de förberedande förhandlingarna visade dessa våra krav sig vara den tuva, som "stjälpte lasset". Redarna förklarade sig varken gå med det ena eller andra kravet. - I februari månad d.å. fortsatte förhandlingarna med samma negativa resultat. Under tiden hade S.R.F. erhållit kännedom om ändå flera fall, där telegrafisten ej tilläts sköta sin syssla men väl att hänga på utsidan och deltaga i målnings-, rosthacknings- m.fl. dyl. arbeten. - Vid februariförhandlingarnas avbrytande insågo vi det lönlösa i att gå till öppen konflikt med hänsyn till den minimåla sjöfart, som då var rådande. I det stället sökte vi få en överenskommelse tillstånd med Redareföreningen, vilken överenskommelse skulle tillförsäkra våra medlemmar åtminstone en viss minimilön. (Lönerna hade dittills utgått med så liten ordning, att det t.ex. i Transatlantic fanns knappast två telegrafister med samma lön.) Detta sade sig redarna villiga att gå in på, men kommo de aldrig åter med inbjudan till dessa förhandlingar i mars månad, som lovar var. -

Tiden gick, redarna ignorerade oss totalt och sökte få sina telegrafister att mönstra ombord för allt lägre och lägre hyror, varförutom alla möjliga obelörliga arbeten fördrödes av dem.

Vi sågo oss därför nödsakade att under april månad utsända cirk., vari stipulerades en viss minimilön, jämte de arbetsförhållanden, under vilka våra medlemmar tilläts mönstra ombord.

Solidariteten var dock ej så stark som var väntat från början. En del medlemmar uppgåvo till S.R.F., att de fått villkoren accepterade, och trodde antagligen därmed att de gjort allt behövt för att inför sin förening stå med ryggen fri. Upprepade fall kommo till S.R.F:s kännedom om medlemmar, som helt öppet ljugit, när de avfordrats upplysningar lämnande ang. sin anställning. De glömde därvid, att S.R.F. hade möjlighet att å de olika sjömanshusen kontrollera deras uppgifter.

På grund av dessa medlemmars åtgöranden kommo en del av de äldre i bolagen anställda telegrafisterna, som obrottsligt höllo fast vid S.R.F: cirkulär, att erhålla avsked. Detta oeffterrätliga tillstånd kunde ej tillåtas få fortfara, både yrket och sammanslutningen kommo att falla då på. Därför insändes nytt avtalsförslag till Redareföreningen under sist lidna juli med begäran om förhandlingars upptagande senast den 15 samma månad.

Vid förhandlingarna visade sig redarna lika omedgörliga som förut, de gingo ej med på den minsta prutning eller kompromiss. Antingen skulle vi acceptera deras fordringar utan villkor eller också låta saken fortgå som hittills.

Röstningen bland medlemmarna hade utfallit med absolut majoritet för öppen konflikt med Redaref. i den händelse den ej godkända S.R.F:s krav.

Våra krav rörande befäls förmåner med mess och bostad, visade sig redarna dock förstående för. Det var på redarnas krav "att telegrafisten skall biträda befälet" som förhandlingarna strandade.

Underordna oss samtliga befälet komma vi aldrig att göra. Vårt yrke förbjuder absolut något sådant!

ooo000ooo

Väl inseende det rådande svåra ekonomiska tidsläget samt många personliga svårigheter för våra medlemmar kunde ej sammanslutningen låta de stora missförhållandena vid radiotelegrafisternas påmönstringar få fortfara i all synnerhet som Sveriges Redareförening till sina medlemmar utsänt cirkulär att ej mönstra telegrafister på S.R.F:s villkor utan till helt andra bestämmelser och dessutom med mycket reducerade löner. En lönereduktion kunna vi dock ej, ehuru våra löner jämförda med eljest likställdas förmåner äro mycket minimala, under sådana depressionstider förhindra. I Norge ha alla sjöfarandes löner reducerats, men ej radiotelegrafisternas beroende på att dessa, som kunna jämföras med våra, ansågos redan förut vara måttligt tilltagna.

Nuvarande konflikten gäller i första hand vårt yrkes bestånd. Skall telegrafisten å de svenska fartygen huvudsakligen vara en lasträknare och "handy man" för alla lättare göromål? En telegrafist bör vara telegrafist och ingenting annat. Sysslan kan ej kombineras utan att prestationen minskas. Bör ej den svenska telegrafisten också kunna följa utlandets utveckling på det tekniska området? Skola våra telegrafister bli en skam för vårt radioväsende eller skola vi kunna behålla vårt renomme och vår ställning? Om en styrman tjänstgörande såsom telegrafist mister sin färdighet emedan han ej får tillräcklig tid för telegrajtjänsten, kan då en ordinarie telegrafist behålla sin en gång förvärvade yrkesskicklighet, när han huvudsakligen har helt andra intressen att sköta?

Böra Telegrafverkets cirkulär och radiostationsförteckningarna alltid vara i oordning eller bör telegrafisten också få tillfälle att införa rättelser och supplement?

Böra apparaterna överses under uppehåll i hamn eller kan allt få förfara? En telegrafist fullt upptagen med andra arbeten blir säkert ganska fort likgiltig för de arbeten han endast själv kan kontrollera ombord. Kunna vi verkligen med samvete mönstra som ordinarie tally men och rostknackare med telegrajtjänsten som en bisyssla? Skall vårt yrke bestå?

Telegrafisten bör på alla sätt söka förkoffra sina kunskaper och sin färdighet. Allt större och större fordringar ställas på yrkestelegrafisten som sådan och huru skola vi kunna följa vår tids utveckling på området om yrket komme så på förfall?

Vid den krävande tjänstgöringen å våra passagerarefartyg med trådlös telegraf är det naturligtvis lättare att erhålla god övning och skickliga telegrafister bli i regel också dessa där tjänstgörande. Men alla fartyg, som hava telegraf bör även hava en yrkeskunnig man vid apparaterna eljest kan helt naturligt telegrafien ej användas i den utsträckning den bör. De stora kostnader alla länders regeringar utbetala för radiomeddelanden till sjöfarande ävensom de anstalter vilka vidtagas för

Vid den krävande tjänstgöringen å våra passagerarefartyg med trådlös telegraf är det naturligtvis lättare att erhålla god övning och skickliga telegrafister bliva i regel också dessa där tjänstgörande. Men alla fartyg, som hava telegraf bör även hava en yrkeskunnig man vid apparaterna eljest kan helt naturligt telegrafien ej användas i den utsträckning den bör. De stora kostnader alla länders regeringar utbetala för radiomeddelanden till sjöfarande ävensom de anstalter vilka vidtagas för sändandet av exakta tidssignaler m.m. äro till ingen nytta om telegrafien å fartygen ej användes i den mån som avses.

Det är absolut omöjligt gå med på villkor, som skulle i så hög grad skada yrket. Vi måste alla för en och en för alla arbeta för vår kårs höjande. Varför låta oss tvingas gå in på fordringar, som senare i praktiken även säkert av våra rederier skulle ansetts som en tillförläpplighet i radiotelegrafien och en försämring av dess utnyttjande?

Det var omöjligt uppskjuta konflikten, ty innan sjöfarten kommer i fart igen, vilja hava vårt arbete ordnat. Skulle mönstringarna få fortgå enligt redarnas önskan, hade yrket varit fördärvar för all framtid, innan bättre tider inom sjöfarten anlönt.

Som framgått av tidningarna har byråchefen Ljungqvist åtagit sig att uppgöra förslag till medling mellan parterna. Detta förslag hade säkerligen redan varit färdigt och kanske därmed konflikten löst om ej på grund av hr. Lj:s sjukdom detsamma ännu icke kunnat framläggas.

Vi önska inga strejker för strejkens skull, då detta, som säkert många nu erfara, medför många bekymmer och tråkigheter, men en hel kår bör väl ej så låta sig nedtryckas att vi alla ganska snart skola se oss nödsakade att övergå till andra näringar. Då vårt yrke ej alls erbjuder minsta beföringsmöjligheter, är ju kanske rostknackning bra att kunna sköta på gamla dagar; men bör icke telegrafisten hellre söka ernå högre kunskaper och kunna fylla ett bättre kall?

Huru skola bland fartygstelegrafisterna en gång i framtiden kunna uttagas inspektörer om ej telegrafisten själv under resorna lärt sig vad som bör kunna fordras av dessa?

Under nuv. läge är ombudsmannen överhopad med arbete, varför hrr. Samuelsson och Lundahl måste biträda å exp. Alla mönstringar måste vi övervaka och alla "missfall" måste anmälas åt resp. håll. Utlandets föreningar underrättas om alla fartyg, som lämna Sverige, alltid uppgivande fartygens destinationsort. Våra kolleger å de olika platserna hållas meddelade och allt vad göras kan å laglig väg har vi gjort till förhindrande av de olika missförhållandena. Vi hava stora krafter och mycken orättvisa mot oss.

De cirkulär och protokoll, vi utsänt, ha visat sig omöjliga att hålla konfidentiella, därför beder styrelsen om benäget överseende med att vi ej kunna meddela vårt arbetsresultat mera ingående.

Vi hava redan vunnit mycket, men mycket återstår ännu.

SVERIGES RADIOTELEGRAFISTFÖRENING

För Styrelsen: